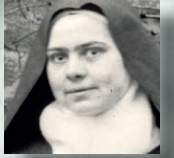

« OMWILLE VAN ZIJN TE GROTE LIEFDE »

MET ELISABETH VAN DE DRIE-EENHEID

Veertigdagentijd 2022 - Leven in de goddelijke barmhartigheid met de heiligen van de Karmel

(Joh 8,1-11) NBV21

Jezus ging naar de Olijfberg, en vroeg in de morgen was Hij weer in de tempel. Het hele volk kwam naar Hem toe, Hij ging zitten en gaf hun onderricht. Toen brachten de Schriftgeleerden en de farizeeërs een vrouw bij Hem die op overspel betrapt was. Ze zetten haar in het midden en zeiden tegen Jezus: ‘Meester, deze vrouw is op heterdaad betrapt toen ze overspel pleegde. Mozes draagt ons in de wet op zulke vrouwen te stenigen. Wat vindt U daarvan?’ Dit zeiden ze om Hem op de proef te stellen, om te zien of ze Hem konden aanklagen. Jezus bukte zich en schreef met zijn vinger op de grond. Toen ze bleven aandringen, richtte Hij zich op en zei: ‘Wie van jullie zonder zonde is, laat die als eerste een steen naar haar werpen.’ Hij bukte zich weer en schreef op de grond. Toen ze dat hoorden gingen ze weg, een voor een, de oudsten het eerst, en ze lieten Hem alleen, met de vrouw die in het midden stond. Jezus richtte zich op en vroeg haar: ‘Waar zijn ze? Heeft niemand u veroordeeld?’ Niemand, Heer,’ zei ze. ‘Ik veroordeel u ook niet,’ zei Jezus. ‘Ga naar huis, en zondig vanaf nu niet meer.’

1. Luisteren naar het Evangelie

JEZUS KOMT OM DE BARMHARTIGHEID CENTRAAL TE STELLEN IN ONS LEVEN

We vinden deze passage uit het evangelie van Johannes te midden van de controverses tussen Jezus en de Schriftgeleerden en farizeeën in Jeruzalem, met verrassende accenten van Lucas. Als het verhaal van de doodstrijd afwezig is in het Johannesevangelie, komt het door deze verzen nabij. Er is sprake van de Olijfberg en van Jezus die letterlijk op de grond ligt. **De strijd speelt zich zowel af tussen zijn tegenstanders en Jezus, maar ook in Jezus zelf.**

“Het hele volk” komt tot Christus om naar hem te luisteren. Dit houdt in dat niemand meer naar de farizeeën en de Schriftgeleerden gaat: **Jezus wordt een bedreiging voor hen!** Het is tegen hem

dat ze het hebben. In plaats van met Jezus te komen praten door uiting te geven aan hun angst om geen plaats meer te hebben, kiezen ze voor de confrontatie; en, om zich sterk te voelen (ze moeten zich dus zwak hebben gevoeld en grote moeite hebben gehad in hun relatie met Jezus hiermee in te stemmen), brengen ze niet minder dan een arme vrouw, vele mede-farizeeën en Schriftgeleerden en Mozes en zijn Wet met zich mee! Alleen dat! **Als we iemand beschuldigen, willen we ons sterk voelen**, terwijl we zwak zijn en de middelen gebruiken...

Jezus weet dit maar al te goed en hij weigert het frontale gevecht: hij buigt zich naar de grond en hij schrijft op de grond een andere wet. We lopen allemaal op dezelfde grond! Jezus loopt ook met ons mee, met iedereen en op ons niveau om zich bij ons aan te sluiten. Hier wil hij dat iedereen zich verbonden voelt op het eenvoudigste en meest diepgaande niveau: **zijn wet is broederschap**. Maar we hebben tijd nodig om op dat niveau te komen! Jezus, nog steeds op grondniveau - op de plaats van de fundamenteën - drukt dan, door het op de situatie toe te passen, de wet van zijn hart uit: deze wet die hij alleen met onze toestemming in ons hart komt schrijven.

“Wie van jullie zonder zonde is, laat die als eerste een steen naar haar werpen.” Hier is een woord dat niemand veroordeelt! Hij stuurt iedereen terug naar zijn hart om zichzelf te bevragen t.o.v. de zonde van de vrouw! **Het is vanuit de waarheid over jezelf in de aanwezigheid van Jezus dat er een nieuwe weg kan ontstaan.**

Jezus blijft schrijven voorovergebogen naar de grond, alsof hij in de harten van zijn luisteraars schrijft. **Alleen het woord van Jezus kan onze zonde aan ons openbaren en ons toelaten om de huidige strategieën van de oude man in ons los te laten:** zelfbeschuldigingen maar ook beschuldigingen van anderen, schuldgevoelens en beschuldigen van anderen, of nog zelfrechtvaardiging en ontkenning van ons deel van onze verantwoordelijkheid...

EEN ANDERE WET

Jezus moet een andere wet diep in ons schrijven, die van de vergeving en van de barmhartigheid. Deze wet gaat over het erkennen van onze fouten en ons tot hem wenden om ons radicale onvermogen toe te geven om het goede te doen op eigen kracht. Onze fouten en die van anderen zijn een uitnodiging om deze machteloosheid te erkennen om echt op Christus en op zijn genade te vertrouwen. We worden uitgenodigd om in te stemmen met onze armoede om onze offergave aan de barmhartigheid voortdurend te cultiveren. Zo zullen we ervaren hoe al het goede dat we doen van God komt en **dat het kwaad dat we begaan ons uitnodigt om in vertrouwen te groeien om genezing van Jezus te ontvangen**. Alles wat als goed herkend wordt in onszelf en bij de anderen, nodigt ons uit tot dankzegging. Alle kwaad, [nodigt ons uit] tot de erkenning van onze radicale zwakte om geleidelijk aan nog slechts op God alleen te rekenen.

«...en ze lieten Jezus alleen, met de vrouw die in het midden stond “ De vrouw is zo doodsbang, opgesloten in haar schuld en door het oordeel van de Schriftgeleerden en de farizeeën, dat ze zich nog steeds te midden van de beschuldigende blikken voelt. Zo kunnen we ons ook innerlijk voelen. Jezus' aanwezigheid is onze bevrijding. We zijn uitgenodigd om naar hem te luisteren als hij tot ons spreekt! Hij komt ons helpen om uit deze opsluiting te komen! Geen oordeel van zijn kant: hij helpt ons om

weer te spreken, maar ook om vrijer de weg van ons leven te hervatten. Hij roept de veroordeling op, maar om ons ervan te scheiden, om ons niet met haar te identificeren en haar dodelijke kracht. Dan kunnen we antwoorden met de vrouw: «Niemand, Heer!» **De aanwezigheid van Jezus nam de plaats van de angst in!** Jezus, zo onthaald, kan haar in beweging zetten op een weg van nieuw leven. De zonde is voorbij, in het verleden gezet, achterhaald en het leven, het echte leven, ligt voor ons met Jezus!

2. Heilige Elisabeth van de Drie-eenheid, voorzanger van de liefde van God

ECHOS VAN HAAR CORRESPONDENTIE

Elisabeth van de Drie-eenheid (1880-1906) gebruikt zelden het woord barmhartigheid omdat ze het vervangt door het woord liefde, die voor haar de manifestatie van de goddelijke barmhartigheid is. Ze nodigt ons voortdurend uit **om de barmhartige Jezus in ons te verwelkomen** om Hem alles aan te bieden, wat er ook gebeurt. Wat van ons afhangt, is dat we bij alle gelegenheden volharden in deze overgave van onszelf:

“Uit onszelf zijn we nietig en zondig. Hij is de enige Heilige. Hij woont in ons, om ons te redden, te zuiveren en om te vormen in Hem. Herinner je de mooie uitdaging van de Apostel: ‘Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus?’ Ja, hij had het hart van de Meester doorgrond. Hij wist welke schatten van barmhartigheid erin verborgen waren. In een opwelling van vertrouwen roept hij uit: ‘Ik zal het liefst van alles roemen op mijn zwakheden, dan zal de kracht van Christus in mij wonen.’ (L252-Brief 116)

“Is het niet troostend te denken, dat Hij die ons moet oordelen, in ons woont om ons ieder ogenblik te bevrijden van onze ellende en onze misstappen te vergeven.” (L238-Brief 110)

Brief 337 vormt haar geestelijk testament waarin Elisabeth ons altijd uitnodigt om ons vertrouwen te stellen in barmhartige liefde. Het is in feite een spirituele verhandeling van een paar zeer volgeschreven pagina's, die zij enkele dagen voor haar dood aan haar priorin richtte.

Zelfs als je niets zou hebben gedaan om deze genade aan te trekken tenzij wat het schepsel doet: werken van zonden en ellende... Hij zal alles in je doen. (...) Op momenten dat je alleen maar verplettering voelt, vermoeienis, zal je Hem nog steeds behagen als je trouw bent om te geloven dat Hij nog steeds werkt, dat Hij toch van je houdt, en zelfs meer: omdat zijn liefde vrij is en het is op deze manier dat Hij Zichzelf in jou wil verheerlijken.

Daarom is God liefhebben voor Elisabeth dus geloven dat hij van ons houdt, ondanks alles waar we ons tegen zouden kunnen verzetten; geloven «zonder angst dat geen enkel obstakel, een obstakel zal zijn»:

Hij zal alles in je doen, Hij zal tot het einde gaan: want wanneer een ziel zo geliefd wordt door Hem, op deze manier, geliefd met een onveranderlijke en creatieve liefde, met een vrije liefde die omvormt zoals Hij wil, oh! Hoe ver gaat deze ziel! (Brief 337)

In een brief aan haar moeder, in juni 1906, schreef ze: « Deze morgen zei ik nog...hoe een woord van St Paulus als de samenvatting is van mijn leven. Het mag boven elk ogenblik ervan geschreven worden : ...omdat Hij mij teveel heeft liefgehad (Ef 2,4) » (L 280-Brief132). Deze **te grote liefde**, ontvaard, roept als in een erkenning, een onbeperkt vertrouwen op.

O MIJN GOD, DRIE-EENHEID DIE IK AANBID

Om ons uit te nodigen om op de barmhartigheid te vertrouwen, kunnen we eindelijk bidden met een van haar beroemdste spirituele teksten: *O mijn God, Drie-eenheid die ik aanbid!*¹ Zijn rijkdom zou een behoorlijk lange meditatie vergen. Hier zullen we de passages benadrukken waar ze ons wil vergezellen in onze offergave aan de barmhartigheid:

O mijn God, Drie-eenheid die ik aanbid, help mij mezelf totaal te vergeten om mijn intrek te nemen in U, in eenheid van hart en in vrede, gevestigd in uw eeuwig nú. Moge niets mijn vrede verstoren, moge niets mij wegtrekken van U, o mijn onveranderlijke God! Elke minuut voere mij verder binnen in de diepte van uw Mysterie. Breng mij tot rust en stilte mijn hart een Hemel voor U, een geliefde thuis waar u rusten kunt ! Dat ik U daar nooit alleen laat : ik wil bij U zijn met heel mijn wezen, heel wakker in geloof, heel en al aanbedding, helemaal prijsgegeven aan uw scheppende Kracht.

Vanaf het begin van haar gebed zet Elisabeth de toon: het is vooral een kwestie van op God te rekenen. Ze begint met een verzoek om uiting te geven aan haar verlangen om in alles veel meer afhankelijk te zijn van God. Help me, breng vrede! Dit zijn de dringende eisen van Elisabeth. Rekenen wij heel vaak op de goddelijke barmhartigheid opdat God ons tot zich en in hem trekt? **Zijn we ervan overtuigd dat hij alleen ons echte innerlijke vrede geeft?**

O mijn Christus die ik bemin, gekruisigd uit liefde, ik zou een bruid willen zijn voor uw hart, U met heerlijkheid bekleden, U liefhebben tot ik ervan sterf...Maar ik voel mijn onmacht en daarom vraag ik U: “Bekleed mij met Uzelf”, maak mij één met de stroming van uw Wezen, overrompel mij, neem mij in bezit- alle plaats voor U! Dan wordt mijn leven enkel nog een uitstraling van uw Leven... Kom in mij de Vader aanbidden, kom in mij de wereld met U verzoenen, kom in mij als God die redt.

1. Koning Boudewijn zou er steeds een kopie van op zak gehad hebben!

De diepgang van haar besef van Gods liefde is voor haar de kern van haar verlangen. Hoe meer ze zich aan deze liefde aanbiedt en wil verwelkomen, hoe meer haar verlangen om lief te hebben wordt gewekt. En dat, wat er ook gebeurt! Haar onmacht wordt de uitnodiging bij uitstek om het verlangen te wekken om alles uit het hart van Jezus te halen. **Het besef van onze valpartijen nodigt ons uit om nog meer een beroep te doen op de barmhartigheid van Jezus:** kom tot ons, Jezus barmhartigheid!

O Woord van mijn God, eeuwig uitgesproken, mijn leven wil ik doorbrengen al luisterend naar U: één en al ontvankelijkheid om alles van U te leren...Door alle nachten heen, in elke leegte, in iedere onmacht: mijn blik vast op U! Blijven in uw grote Licht! Gij zijt de Zon die mij aantrekt! Boei mij zozeer dat ik uw lichtkrans nooit meer kan verlaten.

Elisabeth begrijpt dat Jezus haar vooral uitnodigt om haar verlangen te cultiveren en te versterken om alles van Hem te ontvangen bij alle gelegenheden, ook in moeilijke tijden. Het belangrijkste is daarom om vanuit wat we beleven, aan Jezus te vragen ons nog meer naar zich toe te trekken.

Geest van liefde, Vuur dat verteert, « kom over mij » en laat het Woord als het ware weer mens worden in mij. Mocht ik Hem nog een mens-zijn erbij aanbieden waarin Hij heel zijn Mysterie opnieuw kan doorleven.

Ze richt zich tot de Heilige Geest en vraagt maar één ding: dat hij in haar handelt zoals hij wenst. Ze is er zeker van dat hij maar één ding doet: ons in een diepere gemeenschap met Christus laten leven. **Geen enkele gebeurtenis, geen enkele innerlijke staat verhindert de Heilige Geest te handelen.** We worden gewoon uitgenodigd om ons met volharding aan zijn actie aan te bieden.

O Vader, buig U neer over uw arm, klein schepseltje. “Overschaduw mij » en zie in mij nog enkel « Hem in wie U al uw vreugde vindt.”

Elizabeth dringt aan! Zich nu tot de Vader wendend, volhardt zij in het vragen om wat de Vader haar wil geven, zonder beperkingen en ongeacht de omstandigheden: het leven van zijn Zoon in haar!

O mijn Drie, mijn Alles, mijn Hemel, oneindige Enige, Onmetelijkheid waarin ik opga, ik schenk mij aan U weg als uw algeheel bezit...Kom in mijn diepste wezen: in U geborgen zal ik wachten tot ik in uw Licht mag zien uw eindeloze Heerlijkheid.

Zo culmineert haar offer! Laten, wij ook, ervoor kiezen om ons met haar aan de barmhartigheid van God aan te bieden!

Br. Denis-Marie Ghesquières (klooster van Parijs)

Maandag 4 april : voorbij het oordeel

« U oordeelt met menselijke maatstaven, maar Ik oordeel over niemand. En wanneer Ik toch een oordeel vel, is mijn oordeel betrouwbaar, omdat Ik niet alleen ben, maar samen met de Vader, die Mij gezonden heeft. » (Joh 8,15-16) NBV21

« Is het niet troostend te denken, dat Hij die ons moet oordelen, in ons woont om ons ieder ogenblik te bevrijden van onze ellende en onze misstappen te vergeven. » (L 238-Brief 110)

Ik vraag aan de Heer om niet over anderen te oordelen, maar om naar anderen te kijken met de ogen van Jezus.

Dinsdag 5 april: afzien van ontmoediging

« Mozes liet een koperen slang maken en bevestigde die op een staak. En iedereen die door een slang gebeten was en opkeek naar de koperen slang, bleef in leven! » (Num 21,9) NBV21

« Wat het moreel betreft, laat je nooit ontmoedigen door de gedachte aan je ellende. De grote St.- Paulus zegt: 'Waar de zonde heeft gewoekerd, werd de genade mateloos'. (...) Niet door onze ellende te bekijken zullen we ervan gereinigd worden, maar door op te zien naar Hem die heel en al zuiver en heilig is. » (L 249-Brief 114)

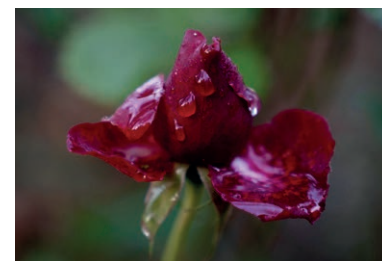
Ik wanhoop niet door mijn zwakheden. In plaats van er bij stil te staan, houd ik mijn ogen op Jezus gericht.

Woensdag 6 april : de bron van de nederigheid

« ... 'Wanneer u blijft vasthouden aan wat Ik zeg, bent u werkelijk mijn leerlingen. U zult de waarheid kennen, en de waarheid zal u bevrijden » (Joh 8,31) NBV21

« De Heer wilde in zijn genade onze zonden tegen zichzelf en voor ons keren; hij heeft de manier gevonden om ze nuttig voor ons te maken, om ze in onze handen om te zetten in instrumenten van verlossing. Laat dit op geen enkele manier onze angst om te zondigen verminderen, noch onze pijn om gezondigd te hebben. Maar onze zonden zijn voor ons een bron van nederigheid geworden. » (De hemel in geloof 35)

Waar ben ik t.a.v. de waarheid? (In mijn daden, mijn woorden, mijn houding)

Donderdag 7 april : tegenover de dood

« Werkelijk, Ik verzeker u, als iemand mijn woord bewaart zal hij de dood nooit zien. » (Joh 8,51) NBV21

« God is rijk aan erbarming wegens de grote liefde, waarmee Hij ons heeft liefgehad. Vrees dus dat uur niet, waar wij allen doorheen moeten. De dood (...) is de slaap van het kindje dat insluimert op het hart van zijn moeder. De nacht van de ballingschap zal voor altijd voorbij zijn en we zullen in het bezit komen van "het erfdeel van de heiligen in het licht. » (L 224-Brief 101)

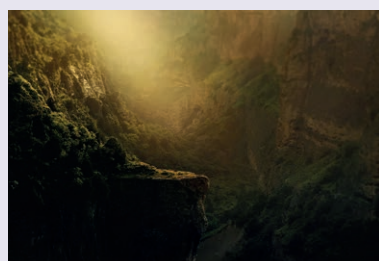
Ik denk aan mijn eigen dood, hoe ik die zou willen beleven. Ik bid voor de stervenden.

Vrijdag 8 april : strijden met de Heer

« Maar de HEER staat mij terzijde als een machtig krijgsman. Daarom komen mijn belagers ten val, ze krijgen mij niet in hun greep. Ze zullen diep worden beschaamd, ze zullen hun doel niet bereiken. Ze worden overladen met eeuwige schande, nooit zal die worden vergeten. » (Jer 20,11) NBV21

« Als je natuur strijd geeft, een slagveld is, laat je dan niet ontmoedigen. Wees er niet droevig om. Maar hou van je onmacht, want Gods barmhartigheid gaat naar haar uit. (...) Heb je uren van zwakheid, berg je dan in het gebed van de Meester op het kruis. Daar heeft Hij je gezien en voor jou gebeden. Dat is een eeuwig blijvend en actueel gebed tot de Vader. Dit zal je bevrijden van je ellende» (L 324-Brief 152)

Ik vraag de Heer om mijn geloof in zijn reeds behaalde overwinning te vergroten. In mijn zwaarste gevechten, geef ik me over aan Hem die met mij vecht.

Zaterdag 9 april : de afgrond van de barmhartigheid

« ... Jezus zou sterven voor het volk, en niet alleen voor het volk, maar ook om de verstrooide kinderen van God bijeen te brengen » (Joh 11,51-52) NBV21

« Een afgrond roept een andere afgrond.' Het is daar (...) dat de afgrond van ons niets, van onze ellende, oog in oog zal worden gevonden met de afgrond van de barmhartigheid van de onmetelijkheid van het al van God. » (Hemel in Geloof 4)

Mijn leven geven voor de anderen: ik stel een concrete daad, die mij misschien wat kost, tegenover iemand die mij dierbaar is